

La celebració anual de la Pasqua de Nostre Senyor Jesucrist, que enguany va ésser dia 17 d'abril, és la clau de volta d'un ampli calendari de festes que aquesta setmana va arribar al seu final. De qualque manera, tot el cicle litúrgic que vam començar amb el Dimecres de Cendra —que marca l'inici de la Quaresma, temps de preparació per a la Pasqua— ha acabat fa avui dos dies —el divendres després del Corpus— amb la celebració de la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús. Aquesta festa relativament moderna —instaurada per tota l'Església universal en temps del beat Pius IX— ens situa davant el nucli de tot el missatge cristià: l'amor infinit que Jesús té per nosaltres.

«Déu és amor» (1Jn 4,8). És ben coneguda aquesta rotunda afirmació de sant Joan, que encara afegeix: «l'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha enviat al món el seu Fill únic perquè visquem gràcies a ell», el qual clavat a l'arbre de la Creu morí «com a víctima que expia els nostres pecats» (1Jn 4, 9-10). En virtut del misteri de l'Encarnació, el Messies assumeix la condició humana d'una manera plena: Jesús de Natzaret és igual que nosaltres en tot, excepte el pecat. Aleshores, el seu sofriment espiritual i corporal durant la Passió és real, igual que també ho és el seu sentiment d'amor cap al proïsme. Quan l'evangelista escriu que «Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem» (Jn 13,1), s'està referint a una realitat absolutament certa: Jesús és un home i, per tant, té un cor de carn igual que nosaltres (Ez 36,26); però Jesús també és Déu, així que la seva capacitat d'estimar traspassa totes les fronteres que puguem imaginar. Com diu el salmista, «els plans del Senyor persisteixen, manté per sempre els propòsits del seu cor» (Sl 33,11).

La solemnitat del Sagrat Cor de Jesús —en definitiva, el misteri de l'amor de Déu per les seves criatures— pot tenir l'efecte de fer-nos sentir petits i miserables: ¿com podem respondre nosaltres, pobres pecadors, a un amor tan incommensurable?

Crec que una pàgina de l'Evangelí segons sant Joan que m'agrada especialment pot ajudar-nos a contestar aquesta pregunta. Després de la resurrecció, Jesús s'apareix als deixebles prop del llac Tiberíades, on té lloc una pescada miraculosa (21,1-14). A continuació, just havent acabat el panxó, el Messies demana a Simó Pere: «Simó, fill de Joan, m'estimes més que aquests?». Pere li respon: «Sí, Senyor, tu saps que jo t'estim». I Jesús encara afegeix: «Pastura els meus anyells» (21,15). Tot seguit el diàleg recomença: «Simó, fill de Joan, m'estimes?». Pere respon exactament igual que la vegada anterior: «Sí, Senyor, tu saps que jo t'estim» (21,16). Però Jesús encara no en té prou: li torna a demanar, per tercera vegada, al deixeble si se l'estima i aleshores Simó Pere s'entristeix: «Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estim» (21,17).

Normalment, les meditacions sobre aquest episodi estan molt centrades en la numerologia: Jesús repeteix la seva pregunta —«Simó, fill de Joan, m'estimes?»— les mateixes vegades que Pere l'havia negat durant les hores fosques de la Passió (Jn 18,15-18.25-27). A mi, però, m'agrada fixar-me en el començament de la resposta de Simó Pere: «tu saps que jo t'estim». El deixeble no li diu al seu Mestre simplement que se l'estima, sinó Ell sap que se l'estima. Queda clar al final del diàleg: «Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estim» (Jn 21,17). Aquest «tu ho saps tot» ens recorda allò que diu Jesús a propòsit del seu Pare: «fins i tot els cabells, us té comptats» (Mt 10,30).

Certament, el nostre amor no li passa desapercibut al Senyor: de la mateixa manera que la seva estimació per a nosaltres no té límits, també la seva saviesa és infinita. Déu sap garbellar la veritat de la mentida i la hipocresia de la sinceritat. «Déu és amor» i, per tant, coneix quan un «jo t'estim» és comèdia i quan és la professió d'un pecador penedit que s'esforça veritablement per a imitar l'exemple del Sagrat Cor. Simó Pere negà Jesús en els moments més crítics de la Passió, és cert, però el Messies sabia que aquells actes només eren fruit de la por. Perquè el sentiment autèntic del deixeble era un amor que, de fet, el portaria a morir per causa de la seva fe en Crist.

¿Nosaltres podem dir, com Pere, «Jesús, tu saps que jo t'estim»?